

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 15. januar 2021

Sag 57/2020

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Mette Grith Stage, beskikket),

T2

(advokat Niels Christian Strauss, beskikket),

T3

(advokat Rune Berggren Brøndal Pedersen, beskikket)

og

T4

(advokat Søren Salomonsen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Aarhus den 19. december 2019 (3-4902/2019) og af Vestre Landsrets 11. afdeling den 23. marts 2020 (S-2720-19).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Henrik Waaben og Jan Schans Christensen.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om ændring af landsrettens kendelse, således at anklagemyndigheden ikke burde have været pålagt at give forsvarerne aktindsigt i det underliggende materiale vedrørende de konkrete dokumentations- og personrapporter vedrørende de enkelte tiltalte, jf. retsplejelovens § 729 a, stk. 3, og således at afhøring af analytiker A ikke burde have forudsat, at forsvarerne havde modtaget det underliggende materiale.

T1, T2, T3 og T4 har nedlagt påstand om stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Sagsfremstilling

Ved anklageskrift af 22. maj 2019 rejste anklagemyndigheden tiltale mod T1, T2, T3 og T4 for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 81 a, ved som tilknyttet bande-grupperingen X-gruppen og med baggrund i en verserende voldelig konflikt mellem X-gruppen og Y-gruppen at have udøvet vold mod en person tilknyttet Y-gruppen, idet de tiltalte i bil påkørte personen.

Ved tilkendegivelse af 10. december 2019 nedlagde anklagemyndigheden påstand om, at de tiltalte idømmes et opholdsforbud i medfør af straffelovens § 79 a.

Hovedforhandlingen blev indledt ved Retten i Aarhus den 11. december 2019. Det fremgår af sagen, at T1 forklarede, at han ikke har nærmere kendskab til hverken bande-grupperingen X-gruppen eller Y-gruppen. De øvrige tiltalte nægtede at udtale sig. Forsvarerne oplyste under hovedforhandlingen, at det ikke bestrides, at der på gerningstidspunktet verserede en konflikt mellem X-gruppen og Y-gruppen, men at det bestrides, at de tiltalte er tilknyttet en bande-gruppering, og at hændelsen, som der er rejst tiltale for, havde tilknytning til en konflikt mellem de to bande-grupperinger.

Under hovedforhandlingen ønskede anklagemyndigheden at dokumentere en række dokumentations- og personrapporter, som er udarbejdet af Østjyllands Politis Efterretnings- og Analyseenhed (EAE). Rapporterne angår dels de to bande-grupperinger og deres konflikt generelt, dels de fire tiltaltes tilknytning til X-gruppen konkret, og de er udarbejdet til brug for vurderingen af, om straffelovens §§ 79 a og 81 a skal bringes i anvendelse. Anklagemyndigheden tilkendegav endvidere at ville afhøre den analytiker, der har udarbejdet rapporterne, om disse. Forsvarerne protesterede mod dokumentation af de dele af rapporterne, der angår de enkelte tiltalte, og nedlagde subsidiær påstand om, at anklagemyndigheden skulle udlevere alt underliggende materiale til de pågældende rapporter, i det omfang dokumentation af rapporterne blev tilladt.

Den 19. december 2019 afsagde Retten i Aarhus kendelse om tilladelse til dokumentation af alle rapporter og til afhøring af den analytiker, som havde udarbejdet rapporterne. Retten på-

lagde ikke anklagemyndigheden at udlevere det underliggende materiale, som rapporterne angiver at basere sig på. Det hedder i begrundelsen for rettens kendelse:

”Retten tillader i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 4, 1. pkt., anklagemyndigheden i rapportens helhed at dokumentere dokumentations- og personrapporter fra EAE vedrørende den enkelte tiltalte, og retten pålægger ikke som betingelse herfor anklagemyndigheden at give forsvarerne aktindsigt i det underliggende materiale, som rapporterne angiver at basere sig på.

Retten har herved lagt vægt på hensynet til oplysningen af sagen, der angår straffelovens § 245, stk. 1 – subsidiært § 252 – jf. straffelovens § 81 a, og dermed spørgsmålet om de tiltaltes tilknytning til en bandegruppering på gerningstidspunktet. Retten har videre lagt vægt på, at det af rapporterne må antages tydeligt at fremgå, hvilke dele af teksten, der har karakter af politiets skøn og vurderinger, sammenholdt med, at spørgsmålet om de tiltaltes tilknytning til en bandegruppering er et bevisspørgsmål, der afgøres af retten på baggrund af beviser for faktiske forhold i det omfang, disse forhold er bestridt.

Retten har i henseende til spørgsmålet om aktindsigt i det underliggende materiale lagt vægt på, at materialet ikke er tilvejebragt til brug for nærværende sag og derfor ikke er omfattet af retsplejelovens § 729 a, stk. 3, sammenholdt med, at det ikke for nuværende kan konstateres, at kendskab til det underliggende materiale vil være af betydning for sagen eller i øvrigt er nødvendigt for udførelsen af et effektivt forsvar.

Efter ovenstående tillades det endvidere anklagemyndigheden at foretage vidneafhøring af analytiker A fra EAE om alle dele af rapporternes indhold.

Retten har ikke med tilladelsen til dokumentation m.v. taget stilling til bevisværdien af oplysningerne i de omhandlede rapporter.”

Forsvarerne kærede afgørelsen til Vestre Landsret. Landsretten stadfæstede den 23. marts 2020 byrettens kendelse med den ændring, at anklagemyndighedens dokumentation af EAE's dokumentations- og personrapporter vedrørende de enkelte tiltalte forudsætter, at anklagemyndigheden meddeler forsvarerne aktindsigt i det underliggende materiale, som rapporterne baserer sig på, ligesom afhøring af den analytiker fra EAE, der havde udarbejdet rapporterne, alene kan angå de nævnte rapporter i det omfang, forsvarerne har modtaget det underliggende materiale. Det hedder i landsrettens begrundelse bl.a.:

”Anklagemyndigheden ønsker at dokumentere en række rapporter udarbejdet af Efterretnings- og Analyseenheden i Østjyllands Politi. Rapporterne består af henholdsvis generelle dokumentationsrapporter vedrørende bandegrupperingen X-gruppen og en eventuel konflikt mellem X-gruppen og Y-gruppen og af konkrete dokumentations- og personrapporter vedrørende de enkelte tiltalte. Både de gene-

relle og de konkrete rapporter indeholder henvisninger til konkrete episoder med angivelse af politiets journalnumre. Registreringerne i politiets sagsstyringssystem er sket uafhængigt af denne sag, og de indgår i politiets vurdering af bl.a. de tiltaltes eventuelle tilknytning til X-gruppen. Politiets vurderinger fremgår ligeledes af rapporterne.

Forsvarerne har efter det oplyste ikke haft indsigelser mod dokumentation af de rapporter, der angår grupperingerne som sådan, og som angår konflikten mellem grupperne, men har protesteret mod dokumentation af dele af de dokumentations- og personrapporter, der angår de enkelte tiltalte.

Umiddelbar bevisførelse vedrørende alle de elementer i dokumentations- og personrapporterne, som forsvarerne protesterer mod bliver dokumenteret, forudsætter en særdeles omfattende bevisførelse, der til dels vil kunne ske ved dokumentation af skriftligt materiale, men som i hovedsagen må antages at skulle ske ved vidneførelse for retten. En sådan bevisførelse kan ikke på proportional vis ske inden for rammerne af straffesagen. Det lægges til grund, at der er skabt i hvert fald en vis praksis for at foretage dokumentation af politiets rapporter vedrørende bande- og rockertilknytning i straffesager, jf. f.eks. kendelsen gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen fra 2018, side 2213. Dette ses også at gøre sig gældende i sager, hvor der i tiltalen er henvist til straffelovens § 81 a, og hvor den tiltalte har nægtet tilknytning til eller medlemskab af den bandegruppering eller rockergruppe, der konkret har været tale om, jf. f.eks. afgørelserne gengivet i Tidsskrift for Kriminalret fra 2019 på henholdsvis side 1053/2 og side 1450.

Der vil under hovedforhandlingen være mulighed for at stille spørgsmål til den sagsbehandler hos politiet, der har udarbejdet rapporterne, ligesom de tiltalte har mulighed for at forklare nærmere om deres færden og et eventuelt tilhørsforhold til en gruppering eller mangel på samme i forbindelse med, at de afgiver forklaring i sagen.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at der ikke er grundlag for at afskære anklagemyndigheden fra at dokumentere Efterretnings- og Analyseenhedens dokumentations- og personrapporter i deres helhed. Landsretten tiltræder endvidere, at der kan ske afhøring af analytiker A fra Efterretnings- og Analyseenheden om alle dele af rapporternes indhold. Det bemærkes, at der som anført af byretten ikke herved er taget stilling til, hvilken bevismæssig værdi dokumentations- og personrapporterne vil kunne tillægges.

For så vidt angår spørgsmålet om aktindsigt i det materiale, der ligger til grund for de rapporter, som kæremålet drejer sig om, har forsvarerne efter retsplejelovens § 729 a, stk. 3, adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, som politiet har tilvejebragt til brug for den sag, som sigtelsen eller tiltalen angår. Forsvarernes adgang til aktindsigt omfatter imidlertid også øvrigt materiale, som er af betydning for sagen, uanset om det er tilvejebragt til brug for den pågældende sag.

Landsretten tiltræder, at registreringerne i politiets systemer, der ligger til grund for Efterretnings- og Analyseenhedens rapporter, ikke kan anses for at være tilvejebragt af politiet til brug for den sag, som tiltalen angår. For så vidt angår de

generelle dokumentationsrapporter tiltræder landsretten endvidere, at der ikke er grundlag for at antage, at kendskab til det underliggende materiale, som rapporterne baserer sig på, vil være af betydning for sagen. Landsretten tiltræder derfor, at anklagemyndigheden ikke er pålagt at give forsvarerne aktindsigt i dette materiale.

Med hensyn til dokumentationsrapporterne vedrørende de enkelte tiltalte og personrapporterne finder landsretten på det foreliggende grundlag, at det ikke kan udelukkes, at det underliggende materiale kan være af betydning for sagen og dermed de tiltaltes mulighed for at tilrettelægge et effektivt forsvar. I det omfang anklagemyndigheden ønsker, at disse rapporter skal indgå i sagen mod de tiltalte, skal forsvarerne derfor meddeles aktindsigt i det underliggende materiale, som rapporterne baserer sig på. Afhøring af analytiker A fra Efterretnings- og Analyseenheden om disse rapporter forudsætter, at forsvarerne har modtaget det underliggende materiale. Landsretten bemærker, at der ikke herved er taget stilling til, om materialet eller dele heraf på andet grundlag skal undtages fra forsvarernes ret til aktindsigt, jf. retsplejelovens § 729 c.”

Østjyllands Politi har af hensyn til sagens fremme udleveret det underliggende materiale til forsvarerne som angivet i landsrettens kendelse.

Procesbevillingsnævnet har den 25. juni 2020 meddelt anklagemyndigheden tilladelse til at kære Vestre Landsrets kendelse til Højesteret.

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at det forhold, at politiet af hensyn til sagens fremme har udleveret det underliggende materiale vedrørende de enkelte tiltalte til forsvarerne, ikke er til hinder for, at anklagemyndigheden fortsat har fornøden retlig interesse i spørgsmålet om forsvarerens adgang til aktindsigt, idet spørgsmålet er af generel og principiel karakter og derfor vil have betydning for fremtidige sager om aktindsigt.

Landsrettens kendelse er korrekt for så vidt angår tilladelsen til dokumentation af rapporterne, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4, 1. pkt. Forsvarerne har ikke haft indsigelser mod dokumentation af de generelle rapporter om X-gruppen og Y-gruppen, men alene mod dokumentation af de dele af rapporterne, der angår de enkelte tiltalte.

Der bør – som landsretten har gjort – lægges vægt på, at umiddelbar bevisførelse vedrørende alle de elementer i dokumentations- og personrapporterne, som forsvarerne protesterer mod,

forudsætter en særdeles omfattende bevisførelse, der kun til dels vil kunne ske ved dokumentation af skriftligt materiale. Den øvrige bevisførelse må antages at skulle ske ved omfattende vidneførelse for retten, og en sådan bevisførelse er ikke proportional med rammerne for en straffesag som den foreliggende.

Det er i et vist omfang sædvanlig praksis i sager om rocker- og bandekriminalitet, at der sker dokumentation af politiets rapporter vedrørende de tiltaltes bandetilknytning, jf. bl.a. TfK 2019.1053/2 V, TfK 2019.1450 V, UfR 2020.781 Ø og UfR 2020.1389 Ø. Dette er også tilfældet i sager, hvor straffelovens § 81 a er påberåbt bragt i anvendelse, og den tiltalte nægter tilknytning til en bande.

Der bør lægges vægt på, at der under hovedforhandlingen vil være mulighed for at stille spørgsmål til den sagsbehandler hos politiet, der har udarbejdet rapporterne og vurderingerne, ligesom de tiltalte vil have mulighed for at forklare om deres færden og eventuelle tilhørsforhold, når de afgiver forklaring under sagen. Der er på den baggrund ikke grundlag for at afskære anklagemyndigheden fra i sin helhed at dokumentere EAE's dokumentations- og personrapporter. Det gælder både de generelle rapporter og de konkrete rapporter om de tiltalte.

Forsvareren har efter retsplejelovens § 729 a, stk. 3, adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, som politiet har tilvejebragt til brug for den sag, som sigtelsen angår. Derudover har forsvareren adgang til at gøre sig bekendt med materiale, som er af betydning for sagen, uanset om materialet er tilvejebragt til brug for den pågældende sag, jf. bl.a. UfR 2016.183 H.

I dokumentations- og personrapporterne er der henvisninger til konkrete episoder med angivelse af politiets journalnumre og tid og sted for episoderne. Der er givet en kort beskrivelse af episoderne, der alle har fundet sted i Østjyllands politikreds, som er den efterforskende politikreds. Oplysningerne er dermed tilvejebragt af den efterforskende politikreds. Registreringerne er imidlertid sket uafhængigt af den foreliggende sag og indgår alene i den samlede vurdering, som EAE har foretaget i rapporterne. Der er derfor tale om materiale, der ikke er tilvejebragt til brug for den sag, som sigtelsen angår. Generelle baggrundsplysninger er som udgangspunkt ikke omfattet af adgangen til aktindsigt.

Det er korrekt, når landsretten er nået frem til, at det underliggende materiale til de generelle dokumentationsrapporter om X-gruppen og Y-gruppen ikke vil være af betydning for sagen. Forsvarerne har da heller ikke haft indsigelser mod, at de ikke har fået aktindsigt i disse rapporter.

Når landsretten når frem til, at det ikke kan udelukkes, at det underliggende materiale til dokumentations- og personrapporterne vedrørende de enkelte tiltalte kan være af betydning for sagen og dermed af betydning for de tiltaltes mulighed for at tilrettelægge et effektivt forsvar, har landsretten ikke foretaget en korrekt anvendelse af retsplejelovens § 729 a, stk. 3, som den er fortolket i Højesterets praksis og i lyset af EMRK artikel 6, stk. 1 og stk. 3, litra b.

Aktindsigt i materiale, der ikke er tilvejebragt til brug for den sag, som sigtelsen angår, udgør en undtagelse til hovedreglen i retsplejelovens § 729 a, stk. 3, og skal derfor fortolkes indskrænkende.

Aktindsigt forudsætter, at forsvaret anfører konkrete omstændigheder, der gør det antageligt, at det underliggende materiale er af betydning for sagen og de tiltaltes forsvar. Det kan ikke konstateres, at kendskab til det underliggende materiale er af betydning for sagen eller i øvrigt nødvendigt for udførelsen af et effektivt forsvar. Landsretten har således i strid med forarbejderne til § 729 a, stk. 3, udvidet området for aktindsigt til materiale, der ikke er tilvejebragt til brug for den konkrete sag, når landsretten lægger vægt på, at det ikke kan "udelukkes", at det underliggende materiale "kan være" af betydning for sagen.

Hvis landsrettens kendelse stadfæstes, vil det betyde, at en begæring fra forsvaret om aktindsigt i materiale, der ikke er tilvejebragt til brug for den konkrete sag, ikke forudsætter, at forsvaret har anført konkrete omstændigheder, der gør det antageligt, at materialet overhovedet er af betydning for sagen. En sådan retsanvendelse vil betyde, at den blotte hypotetiske mulighed for, at materialet eventuelt kan være af interesse for forsvaret, vil være tilstrækkeligt til at pålægge anklagemyndigheden at give aktindsigt. En sådan ordning har ikke støtte i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der forudsætter, at materialet er af konkret betydning for sagen, og at "fiskeekspeditioner" ikke er legitime hensyn. Selvom retten til aktindsigt er omfattet af princippet om "equality of arms", er retten ikke helt uden begrænsninger. Forsvareren må således efter praksis pege på, hvorfor materialet er af betydning for

sagen, hvis dette ikke uden videre kan lægges til grund. Hvis forsvarerne bestrider konkrete oplysninger i dokumentations- eller personrapporterne, må der i hvert enkelt tilfælde tages konkret stilling til, om materialet er af betydning for forsvaret.

Forsvarerne ses ikke at bestride oplysningerne i rapporter om de tiltaltes andel i episoderne, men alene politiets vurdering af de tiltaltes tilknytning til X-gruppen. Der er derfor ikke det fornødne grundlag for at antage, at det underliggende materiale er af betydning for sagen.

Karakteren af oplysningerne i materialet taler generelt imod, at det uden nærmere begrundelse udleveres til forsvaret. Der vil i vidt omfang kunne være tale om kildeoplysninger og andre oplysninger om f.eks. politiets efterforskningsmetoder, som der kan være grund til at undtage fra aktindsigten efter retsplejelovens § 729 c. At det ikke er tilfældet i den konkrete sag, ændrer ikke herpå. Landsrettens udvidende fortolkning af retsplejelovens § 729 a, stk. 3, vil indebære, at der i videre omfang end i dag kan blive tale om at anmode retten om at undtage materiale efter § 729 c. En sådan anvendelse af retsplejelovens § 729 a, stk. 3, sammenholdt med § 729 c, har ikke været tiltænkt fra lovgivers side.

Der bør i øvrigt lægges en vis vægt på, at det underliggende materiale vedrørende de enkelte tiltalte ikke angår skyldsspørgsmålet, men i stedet sanktionsfastsættelsen, jf. straffelovens §§ 79 a og 81 a.

T1, T2, T3 og T4 har anført navnlig, at domfældelse efter straffelovens § 81 a er underlagt de samme principper om anklagemyndighedens bevisbyrde som andre bestemmelser. Anklagemyndigheden skal ligeledes iagttage retssikkerhedsmæssige og straffeprocessuelle regler, der gælder i dansk strafferetspleje, bl.a. grundlæggende principper om bevisumiddelbarhed og aktindsigt.

Anklagemyndigheden forsøger at løfte bevisbyrden i sager om straffelovens § 81 a ved at fremlægge såkaldte "personrapporter" som bevis for, at en bestemt person er bandemedlem. Rapporterne er udarbejdet af politiet selv med subjektive sammenfatninger og konklusioner på baggrund af materiale, som alene politiet er i besiddelse af. Med denne fremgangsmåde har en tiltalt og forsvareren ingen mulighed for at udøve kontradiktion eller forholde sig kritisk til materialet og de vurderinger, der baserer sig på materialet. Domstolene har heller ikke mulig-

hed for at foretage en efterprøvelse. En tiltalt kan i realiteten alene fremkomme med en generel benægtelse af de beskyldninger, han står overfor.

Det er et problem, at politiets personrapporter med subjektive sammenfatninger og konklusioner skal bruges som det reelt eneste bevis for, at en tiltalt – mod dennes benægtelse – er medlem af en gruppering. Man kan ikke tilsidesætte grundlæggende retsprincipper og afskære en tiltalt og dennes forsvarer muligheden for at forholde sig til det materiale, som politiet i personrapporten drager sine subjektive konklusioner ud fra.

Vestre Landsrets kendelse er udtryk for en relevant, nødvendig og korrekt balance mellem retssikkerhedsmæssige hensyn til den tiltalte og hensynet til bekæmpelse af kriminalitet.

De dele af personrapporterne, som Vestre Landsret har meddelt aktindsigt i, er de dele, hvor politiet har henvist til egne journalnumre og har udarbejdet et resumé med politiets egen subjektive formulering om begivenhedsforløbet. Når anklagemyndigheden ønsker at dokumentere en sådan rapport, der indeholder henvisninger til journalnumre på andre sager hos politiet, og fremlægge den som hovedbevis for, at et forhold kan henføres under straffelovens § 81 a, er alt det underliggende materiale de facto gjort til en del af sagen, og dermed også undergivet aktindsigt. Selvom materialet ikke er tilvejebragt til brug for den konkrete straffesag, har den tiltalte og forsvareren helt åbenbart en interesse i at kunne gøre sig bekendt med det underliggende materiale og forholde sig kritisk til det.

Det kan ikke udelukkes, at det samlede underliggende materiale til personrapporterne kan være af betydning for sagen og dermed for den tiltaltes mulighed for at tilrettelægge et effektivt forsvar. Kendskab til det samlede underliggende materiale synes også at være eneste mulighed for, at man kan få et retvisende og fuldstændigt billede af begivenhedsforløbene. De tiltalte har benægtet at være medlem af en bande-gruppering eller ikke udtalt sig, og de faktuelle oplysninger i rapportererne kan derfor ikke lægges til grund som ubestridt.

Der er behov for at få tydeliggjort retsstillingen, og spørgsmålet er af generel, principiel karakter og vil have betydning for fremtidige sager.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens hovedspørgsmål er, om forsvarerne for de fire tiltalte skal meddeles aktindsigt i det underliggende materiale til de dokumentations- og personrapporter, som politiet har udarbejdet til brug for rettens vurdering af, om de tiltalte er tilknyttet en bande-gruppering.

Selvom anklagemyndigheden efter Vestre Landsrets kendelse har udleveret det underliggende materiale til forsvarerne i den konkrete sag, finder Højesteret, at anklagemyndigheden fortsat har den fornødne retlige interesse i kæremålet.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 729 a, stk. 3, 1, pkt., giver efter sin ordlyd forsvareren adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, som politiet har tilvejebragt til brug for den sag, som sigtelsen angår.

Højesteret tiltræder, at det underliggende materiale, som forsvarerne har anmodet om aktindsigt i, ikke er tilvejebragt af politiet til brug for den sag, som tiltalen angår.

Efter forarbejderne til bestemmelsen sammenholdt med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 omfatter forsvarerens adgang til aktindsigt imidlertid alt materiale, som er af betydning for sagen, uanset om det er tilvejebragt til brug for den pågældende sag, jf. herved bl.a. Højesterets afgørelser i UfR 2005.1724, UfR 2007.727, UfR 2016.183 og UfR 2019.2963. Det følger af denne retspraksis, at en forsvarer har adgang til aktindsigt i alt materiale, som ikke kan udelukkes at være af betydning for den pågældende sag, hvad enten materialet har betydning for skyldsspørgsmålet eller strafudmålingen. Aktindsigt forudsætter dog, at forsvareren angiver et nærmere formål med anmodningen.

I den foreliggende sag har forsvarerne anmodet om aktindsigt i det underliggende materiale til de rapporter, som politiet har udarbejdet om de tiltaltes bandetilknytning. Højesteret tiltræder, at forsvarerne har en berettiget interesse i at gøre sig bekendt med oplysningerne i det underliggende materiale, der angår de nærmere omstændigheder ved en række episoder, som af anklagemyndigheden er inddraget i sagen som dokumentation for, at de tiltalte er tilknyttet en bande-gruppering, og at det ikke kan udelukkes, at materialet vil være af betydning for sagen og dermed de tiltaltes mulighed for at tilrettelægge et effektivt forsvar.

Det, som anklagemyndigheden i øvrigt har anført, kan ikke føre til et andet resultat.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som landsretten har anført, stadfæster Højesteret landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.